

— Цѣлиятъ! — смѣе се той, а смѣхътъ му е нѣкакъ виновенъ, защото отъ нѣвгашната негова Ирина днесъ сж останали само голѣмитѣ черни очи.

— Отдалече ли? Самъ ли си? — мѣсти се тя отъ кракъ на кракъ.

— Съ Яни съмъ.

Тогава и двамата се извързцатъ къмъ капитанъ Яни.

Той присрѣща погледитѣ имъ и сипаницитѣ по лицето му набѣбватъ.

— Какво сте ме загледали? Хайде, налѣй вино!

Ирина бързо налива вино. Ржцетѣ ѝ треперятъ.

— Яни... — говори тежко тя. — Ти какво се сърдишь? Ние съ Богдана се познаваме отдавна, много отдавна.

— Е, та що отъ това? Азъ пкъкъ дойдохъ да поговоря още веднажъ съ тебе. Доведохъ Надежда, да я видишь и ти.

— Добре, добре.

Тогава Богданъ става отъ стола и почва спокойно да ѝ разказва:

— Ирино, донесохъ ти тукъ едно шише конякъ. Подариха ми го отъ холандския параходъ Vandoeng. Въ него всички моряци ми сж приятели. Като дойдоха въ Бургасъ, като рекоха: Богданъ, та Богданъ! Славно си хапнахме и пийнахме. И капитанътъ, и боцманътъ, всички до единъ ме познаватъ. „Искашь ли“, предложиха ми тѣ, „да постъпишь при насъ на служба? За такива като тебъ винаги имаме работа“. — Не искамъ. А тоя дъртъ холандецъ капитанътъ пита: — „Е, добре де, не искашь — не искашь, ами защо?“ — Казвамъ му: — Трѣбва по-напредъ съ нѣкои стари приятели да се видя. — „Мжжъ или жена?“ — пита той. — Не е